

Arrest

nr. 65 344 van 2 augustus 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 23 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 28 juni 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juli 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 1 maart 2011 het Rijk binnen en diende op 1 maart 2011 een asielaanvraag in. Op 21 april 2011 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees, geboren te Malisevo (Kosovo) en wonende te Ternovc i Madh, gemeente Bujanovc (Servië).

U groeide op in het dorp Busavat, gemeente Kamenica te Kosovo en begin 1999 sloot u zich aan bij het UCK (Kosovo bevrijdingsleger, Ushtria Çlirimtare e Kosovës), u diende vooral in de buurt van Marec en Makresh, 2 dorpen op een tiental kilometer van Busavat. In april/mei 2000 sloot u zich aan bij het UÇPMB (Bevrijdingsleger van Preshevë, Medvegje en Bujanoc) waar u diende in de brigade 114, genaamd Agim

Melshani onder commandant M. X. ook gekend onder het pseudoniem commandant R.. Uw brigade was vooral actief in de operatiezone Qarre. U was bewaker en diende verschillende dorpjes te beschermen tegen de Serviërs. U hebt geregeld op de vijand geschoten maar weet niet of u effectief iemand verwond en/of gedood heeft. U werd gewond tijdens een treffen met een Servische brigade in januari 2001 in het dorpje Sitili. U verloor bij dit zelfde gevecht een vriend.

Na de oorlog heeft u uw wapen en uniform ingeleverd bij de legerstaf van het UÇPMB en vluchtte u naar Gjilan (Kosovo) waar u enige tijd werkte in een café. Ginds leerde u uw eerste echtgenote kennen die afkomstig was van Bilac (Servië) en die als vluchteling in Gjilan verbleef. In 2002 besliste u samen om te verhuizen naar Bilac. U bleef bij uw eerste vrouw in Bilac tot uw scheiding in januari 2007. Hierna woonde u een maand in Gjilan waar u bij familie verbleef. In maart 2007 verhuisde u opnieuw naar Servië, naar het dorp Trnovc I Madh (gemeente Bujanovac) waar u ging samenwonen in het huis van uw huidige echtgenote.

U was na de oorlog actief in de bouwsector en begon in 2008 een eigen bouwbedrijf. Tussen 2002 en 25 oktober 2010 kende u geen problemen in Servië, noch met de autoriteiten noch met andere personen.

Op 25 oktober 2010 om 3u45 's nachts zag u drie witte jeeps van de gendarmerie uw huis naderen. U zette het meteen op een lopen en vertrok te voet richting Kosovo. U bent gevlucht uit vrees voor arrestatie door de Servische autoriteiten. Deze zouden volgens u oud-strijders van het UÇPMB viseren na de arrestatie van tien oud-strijders van het UÇPMB in 2009 in Preshevë. Eens aangekomen in Rugocice (Kosovo) belde u uw vrouw. Uw vrouw vertelde u dat de Servische gendarmerie uw huis doorzocht had. De gendarmerie had een bedankingsbrief van het UCPMB in beslag genomen alsook enkele foto's van u in het leger. Zij konden uw vrouw een huiszoekingsbevel voorleggen en vertelden haar u te zoeken omdat u soldaat geweest was tijdens de oorlog en dat u op de hoogte zou zijn van 1 wapens die verstopt zitten ergens in een bunker.

De volgende ochtend contacteerde u uw vrouw en vroeg u haar uw documenten en gsm naar Kosovo te brengen. Vervolgens verbleef u ongeveer een maand in Montenegro waar u werk probeerde te vinden en daarna verbleef u ook nog enige tijd in Gjilan (Kosovo) alvorens naar België te komen. U nam de bus naar België in Preshevë (Servië) en op 28 februari 2011 kwam u aan in België. U vroeg asiel aan op 01 maart 2011.

U bent in het bezit van een Servisch paspoort, dd. 22 december 2009, een Servisch identiteitsbewijs d.d. 15 augustus 2006, een Servisch rijbewijs d.d. 19 april 2010, een attest van de UCK d.d. 25 augustus 1999, een UCPMB lidkaart, een verblijfsvergunning voor Montenegro, een medisch attest, een "eligibility card" van de information and referral service, een kaart van de korpusi i kosovës en een medische kaart.

B. Motivering

Ik stel vast dat u onvoldoende elementen hebt aangehaald op basis waarvan ten aanzien van u kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U stelde uw woonplaats op 25 oktober 2010 in eerste instantie verlaten te hebben omwille van uw vrees te worden gearresteerd door de Servische gendarmerie. U vreesde dat de gendarmerie u onterecht zou opsluiten en u vreest bij terugkeer naar uw woonplaats in Servië te worden gearresteerd op beschuldiging van illegaal wapenbezit, lidmaatschap van het UÇPMB of oorlogsmisdaden (CGVS, p. 17 - 18). Er dient hierbij echter te worden gewezen op het feit dat de door u ingeroepen vrees enkel berust op louter persoonlijke vermoedens die niet gebaseerd zijn op objectieve gegevens.

Het komt ten eerste over als schijnbaar getuigend van een overdreven angst dat u uw huis ontvluchtte op het moment dat u de gendarmerie zag naderen, dus nog voor u wist wat zij van plan waren (CGVS, p. 12). Dit is des te meer zo daar u expliciet verklaarde dat u voor 25 oktober nooit eerder problemen met de Servische autoriteiten had gekend (CGVS, p. 12).

Dat uw angst schijnbaar overdreven was bleek ook toen u naderhand uitkwam dat de gendarmerie slechts een huiszoeking had gedaan in het kader van een onderzoek naar wapenbezit (CGVS, p. 13). Dat de gendarmerie regelmatig zulke huiszoekingen doet is niet abnormaal, gezien er, volgens de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratief dossier is toegevoegd, nog steeds aanslagen tegen de gendarmerie en het leger gebeuren. Bovendien heeft u geen wapens en werden er evenmin wapens gevonden (gehoor, p. 13). Deze huiszoeking bleek ook een éénmalige gebeurtenis te zijn. Hoewel u hoorde dat op een dag iets voor Nieuwjaar twee gendarmes van op een nabijgelegen veld uw huis zouden hebben geobserveerd, kwam de gendarmerie sindsdien niet meer terug naar uw huis (CGVS, p. 17-18).

Als verklaring voor uw sterke reactie op de komst van de gendarmerie haalde u twee argumenten aan. Ten eerste zou de gendarmerie bij de huiszoeking documenten hebben in beslag genomen waaruit blijkt

dat u bij het UÇPMB was. Ten tweede haalt u de arrestatie aan van negen Albanezen en oud-UÇPMB strijders in 2009 door de Servische autoriteiten.

Wat betreft uw lidmaatschap van het UCPMB blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, dat na het gewapende conflict in Zuid-Servië een amnestiewet werd afgekondigd. Volgens bovengenoemde wet is de amnestieregeling van toepassing op alle burgers die zich schuldig hebben gemaakt aan criminele handelingen of terrorisme op het territorium van Preshevë, Medvegje en Bujanoc in de periode van 1 januari 1999 tot 31 mei 2001. De amnestiewet werd binnen zes maanden na de inwerkingtreding volledig geïmplementeerd. Verschillende ex UÇPMB-leden hebben sindsdien ook een officiële functie gekregen als politieagent in de bijzondere multi-etnische politieteams die in Zuid-Servië actief zijn. U haalde geen feiten of elementen aan waaruit kan blijken dat deze amnestiewet niet op u van toepassing is, integendeel u weet niet eens of u ooit iemand gekwetst zou hebben tijdens de oorlog (CGVS, p. 16-17).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt voorts dat er sinds de amnestiewet geen enkele ex-strijder van het UÇPMB ooit louter omwille van zijn activiteiten voor het UÇPMB veroordeeld is. De ex-UÇPMB leden die wel werden vervolgd in de periode na de afkondiging van de amnestie, werden gerechtelijk vervolgd op beschuldiging van gemeenrechtelijke feiten. In het licht van deze informatie passen deze interventies van de Servische overheid in een heel andere context dan alleen maar een bestraffing van ex-soldaten van het UÇPMB, maar veeleer in een context van onderzoeken tegen personen die worden verdacht van misdaden. Een reden voor gerechtelijke vervolging van voormalige UÇPMB-leden is inderdaad regelmatig illegaal wapenbezit. Gezien er nog steeds aanslagen tegen de gendarmerie en het leger gebeuren is het echter begrijpelijk dat hiertegen stappen worden ondernomen. Bij u werden echter geen wapens gevonden (gehoor, p. 13), zodat noch een vrees voor terechte noch een vrees voor onterechte gerechtelijke vervolging gerechtvaardigd lijkt.

U verwees in uw verklaring ook naar de arrestatie van negen Albanezen en oud-UÇPMB strijders in 2009 door de Servische autoriteiten en stelde op basis van dezelfde beschuldigingen te zullen worden vervolgd (CGVS p. 12, 18). De Servische gendarmerie is inderdaad overgegaan tot de arrestatie van tien Albanezen (één werd weer vrijgelaten) in december 2008. Dit was echter geen willekeurige arrestatie op basis van hun lidmaatschap van het UÇPMB maar maakte daarentegen deel uit van een tegen zeventien verdachten lopend onderzoek door Kamer voor Oorlogsmisdaden van de Districtsrechtbank van Belgrado in het kader van zware oorlogsmisdaden tegen burgers tijdens de oorlog. Met name werden deze personen aangeklaagd voor betrokkenheid bij een terreurcampagne die in Gjilan (Kosovo) in de periode juni-oktober 1999 leidde tot de dood van 51 personen, de ontvoering van 159 burgers en het verkrachten, opsluiten, verminken en mishandelen van burgers, dit alles terwijl zij deel uitmaakten van het UÇK. Het ging hier dus over oorlogsmisdaden tegen de burgerbevolking (deze informatie is aan uw administratief dossier toegevoegd). U verklaarde echter slechts tot mei 1999 lid te zijn geweest van het UÇK (CGVS, p. 14) en niet te weten dat u ooit iemand zou gedood of zelfs maar verwond zou hebben (CGVS, p. 16). Noch uit deze verklaringen noch uit de beweerde acties van de Servische autoriteiten naar u toe kan worden opgemaakt dat ook u zou worden aangeklaagd en/of veroordeeld voor oorlogsmisdaden. U haalde geen andere concrete feiten of elementen aan die een dergelijke vrees zouden ondersteunen. Integendeel, u verklaarde expliciet dat u voor 25 oktober 2010 nooit eerder problemen met de Servische autoriteiten had gekend (CGVS, p. 12).

Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moet er sprake zijn van een individuele en gegronde vrees voor vervolging. Wat de door u aangehaalde problemen betreft, dient te worden opgemerkt dat deze door u aangehaalde feiten – uw vrees te worden gearresteerd en vervolgd voor oorlogsmisdaden, lidmaatschap van het UÇPMB of verboden wapenbezit omdat zij éénmalig uw woning doorzochten en nadien één keer uw huis zouden geobserveerd hebben van op een veld - niet ernstig en zwaarwichtig genoeg zijn om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te rechtvaardigen en evenmin om een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming te ondersteunen.

De ernst van uw vrees wordt eveneens ondermijnd door het feit dat u een bus naar België heeft genomen die de stad Preshevo (Servië) aandeed, een stad waar dezelfde gendarmerie actief is (CGVS, p. 14).

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Uw paspoort, identiteitskaart en rijbewijs bevestigen immers enkel uw identiteit en nationaliteit, die niet betwist wordt. Het attest van de UCK en de lidkaart van de UCPMB tonen dat u lid was, wat hier evenmin ter discussie gesteld wordt. Uw medische attest en Montenegrijnse arbeidskaart alsook alle andere documenten die u neerlegde doen geen afbreuk aan de hierboven vermelde vaststellingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker onderwerpt de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen aan een inhoudelijke kritiek. Hij voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire bescherming

3.1. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. De Raad moet ten dezen oordelen over de geloofwaardigheid van de subjectieve vrees van de kandidaat-vluchteling en of deze een objectieve grondoorzaak heeft. Dit impliceert dat de verklaringen coherent, consistent en geloofwaardig moeten zijn en kaderen in de objectieve gegevens van een concrete situatie. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1979, nrs. 40,41,195,196 en J. Hathaway, *The law of refugee status*, Butterworths, Toronto, 1991 blz. 72). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692).

4. Verzoeker is lid geweest van het UCK van begin 1999 tot mei 1999 en was van april/mei 2000 tot in 2001 aangesloten bij het UCPMB. Verzoeker woonde en werkte vanaf 2002 in Servië en heeft nooit problemen ondervonden met de Servische autoriteiten tot op 25 oktober 2010 een huiszoeking door de Servische autoriteiten plaatsvond bij verzoeker thuis. Verzoeker wachtte deze niet af en vluchtte naar Kosovo en ten slotte naar België. Verzoeker meent hetzelfde lot te ondergaan als “andere leden van het UCPMB” die eerder werden vastgehouden. Ter adstructie citeert hij enkele passages uit zijn gehoorverslag en uit de “*Subject Related Briefing: Situatie van Albanezen in de Presevo-vallei d.d. 15 maart 2011*”. Verder stelt verzoeker bij een terugkeer naar Servië niet zozeer te vrezen veroordeeld te worden, maar wel en vooral te vrezen het mikpunt te worden en te blijven van de Servische Gendarmerie. Hij wijst erop dat hij tijdens het CGVS-verhoor meermaals heeft gewezen op de intimidatie en agressie van de Servische politie, en citeert hierbij de specifieke verklaringen.

4.1. Verzoeker weerlegt geenszins de essentie van de bestreden beslissing met name dat verzoeker niet aantoonde dat zijn vrees naar aanleiding van de huiszoeking gegrond is, ook al werd zijn huis nadien nog één keer geobserveerd vanop een veld, te meer nu verzoeker geen verboden wapen in bezit had. Immers het CGVS betwist niet dat de Servische politie intimiderend optreedt, noch dat routinematig huiszoekingen worden uitgevoerd naar verboden wapenbezit, enkel dat dit thans niet leidt tot vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag. Verzoeker komt niet verder dan persoonlijke vermoedens. Verzoeker beperkt zich echter tot het herhalen van zijn asielrelaas en tot algemene beschouwingen, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Evenmin aanvaardt de Raad een louter hypothetische en niet-geobjectiveerde vrees om ooit het mikpunt te worden van intimidaties door de Servische Gendarmerie als zijnde een individuele en gegronde vrees voor vervolging wanneer verzoeker zelf verklaarde dat hij na de oorlog met succes een bedrijf kon stichten en geen problemen had met de Servische autoriteiten. Voorts ziet de Raad niet

waarom verzoeker zich verbindt aan het lot van 9 UCK-leden (en niet UCBMB-leden zoals verkeerdelijk wordt gesteld), die zware (oorlogs)misdaden hebben gepleegd terwijl hijzelf duidelijk maakte geen misdrijven te hebben begaan en niet weet of hij ooit iemand geraakt heeft tijdens de oorlog. Evenmin betwist verzoeker dat *“er sinds de amnestiewet geen enkele ex-strijder van het UÇPMB ooit louter omwille van zijn activiteiten voor het UÇPMB veroordeeld is”*. Het volstaat daarbij niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146).

In de bestreden beslissing wordt terecht geoordeeld dat, gezien de objectieve informatie, de huiszoeking niet ernstig en zwaarwichtig genoeg is om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te rechtvaardigen en evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming te ondersteunen. Dat verzoeker *“uitermate precieze en coherente verklaringen”* zou hebben afgelegd, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing.

4.2. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4.3. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

4.4. Er wordt geen gegronnd middel aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee augustus tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK